

ПОТРЕБА СЛОВА, ЯК МОЛИТВИ

Ах, як вона читає твори Тараса Шевченка! В залі западає тиша, в якій лунає, б'ється, злітає в позахмарну височінь, рветься її голос, передаючи все те, що міститься у проникливому високому слові Генія. І йдеться тут не просто про виконавську майстерність – Т. М. Бондаренко сприймає вірші Кобзаря всім серцем, як найвищу правду життя. Вона читає їх не тільки зі сцени, а й у благословенній нічній тиші тоді, коли цього потребує її душа, вважаючи Т. Г. Шевченка найсучаснішим поетом нашої доби.

- В його творах дихає така чистота, що в кімнаті, коли читаєш їх, здається, починає пахнути сном, - говорить Таїса Миколаївна, - в них такі «нема зерна неправди», жодного слова наш Пророк не сказав задля декларації чи популярності. Найбільше вражають мене «Кавказ» і «Послання».

Скільки методист районного будинку культури Т. М. Бондаренко працює в нашому районі – а це, немало-небагато, 35 літ – стільки ж грає в народному аматорському театрі і співає в народному аматорському хорі РБК. Як акторка надає перевагу характерам суперечливим, сильним, не любить нічого штучного, пригладженого. Одна з найкращих робіт - роль Вовчихи з однойменної повісті О.Кобилянської. Пісень знає безліч – і українських народних, і естрадних, але на сцені не виносить беззмістовної вульгарної попси. Мелодія і слова, на її думку, мають гармонійно сплітатися, творити справжнє диво і дарувати людині велику естетичну насолоду. От як, приміром, «Ой ти місяцю, я зіронька ясна», «Ой у полі три тополі, одна одну перехитує», «Два кольори», «Ми підем, де трави похилі», «Під високим замком».

З Таїсією Миколаївною приємно спілкуватися – завжди привітна, усміхнена, тактовна, уміє слухати і поважати співбесідника. Чи не тому от уже два десятиліття її обирають головою районної ради профспілки працівників культури. Це таки добрячий шмат роботи і Т. М. Бондаренко виконує її дуже сумлінно. Її поважають в обкомі профспілки, до неї горнуть люди, бо вона кожного намагається зрозуміти, кожному допомогти. А от своїми проблемами ділитися не поспішає, хоч доля не встеляла їй життєвих доріг трояндовими пелюстками.

- Я, знаєте, - усміхається, - поезію здебільшого на допомогу кличу. Почитаю вірші Ліни Костенко, і світ милішим стає, а люди добрими.. І взагалі людей любити треба, то й буде все гаразд. До цього, власне, і Пророк наш закликав.

Поза всяким сумнівом, Т. М. Бондаренко належить до тих особистостей, біля яких і дихається легше, біля яких навіть в тих, хто співати не вміє, голос чистішає і пісня складається. Потребуючи «слова, як молитви», вона несе його людям, даруючи їм радість відкриття.

Надія ЯРМОЛЮК.